

S A M F U N D E T

Jens Peter Karlsson

Den 16 juli 2017

Den svenska landsbygden, en bister vinternatt. Ett rum i mörker.

Plötsligt skiner det in ett skarpt ljus genom fönstret; det avslöjar ett ålderdomligt kök, som blivit väl omhändertaget genom åren. En skugga rör sig utanför, någon tittar in och försvinner sedan. Därefter dväljs köket åter i mörker.

Kerstin kommer nerför trappan och tändert upp sitt kök; hon spanar ut genom fönstret och sätter sedan på kaffebruggaren.

Kerstin kliver upp på en stol och lyfter ner en hagelbock från ovanpå köksskåpen; hon laddar vapnet och lägger tillbaka det på sin plats.

Kaffet är klart. Kerstin tar fram en mugg med avslaget öra och häller upp; kaffet rinner ut genom en stor spricka i muggen. Hon torkar upp det spillda.

Det skarpa ljuset skiner in och överraskar Kerstin. Malina låser upp köksdörren.

Kerstin Jag trodde det var vildsvinen.

Malina *(kliver in)* Det är jag.

Kerstin Dom kommer på natten.

Malina Jag såg inga.

Kerstin Det var du.

Malina Ja.

Kerstin Jag har sagt åt din pappa att skjuta dom. Men det
ids han inte.

Malina Det var bara jag.

Kerstin Innan också? Var det du?

Malina Ja.

Kerstin Jag såg att lampan gick på.

Malina Det var jag. Jag tror jag blev rädd. Jag gick
halvvägs tillbaka till vägen. Men jag vände om
igen.

Kerstin Varför blev du rädd?

Malina Lampan. Tror jag.

Kerstin Den är ny.

Malina Den är väldigt stark.

Kerstin Det är en sån med rörelsevakt. Jag köpte den på
mellandagsrean.

Malina För att skrämma bort folk?

Kerstin För vildsvinen.

Malina Fungerar den?

Kerstin Jag vet inte. Jag satte upp den i förrgård. Jag sa åt
din pappa att göra det. Men den låg i garaget hela
januari.

Malina Så du satte upp den själv?

Kerstin Jag fick göra det, ja.

Malina Det luktar kaffe.

Kerstin Det är nybryggt. Vill du ha en kopp?

Malina Ja tack.

Kerstin håller upp en kopp åt Malina, och en åt sig själv. Malina noterar den söndriga muggen.

Malina Är den sönder?

Kerstin Ja, den sprack. Jag vet inte varför.

Malina Den hastiga uppvärmningen. Om och om igen.
Tror jag.

Kerstin Eller så fick den en smäll i diskmaskinen.

Malina *(dricker kaffe)* Gott.

Kerstin Det är ju det.

Paus.

Malina Hur är det med Caspar?

Kerstin Det är bra, bara bra.

Malina Bra.

Kerstin Jag tycker inte vi ska prata om det.

Malina   Nä, jag förstår.

Kerstin   Bra.

Malina   Jag ville bara veta.

Kerstin   Jag förstår det.

Malina   Hur är det med pappa då?

Kerstin   Vi behöver inte prata om det heller.

Malina   Nej. Det behöver vi inte.

Paus.

Kerstin   Vad gjorde du i går?

Malina   I går?

Kerstin   Ja.

Malina   Hur så?

Kerstin   Jag bara undrar. Du behöver inte berätta.

Malina   Hur mår du då?

Kerstin   Jag mår bra.

Malina   Du ser ut att må bra.

Kerstin   Jo, men jag gör nog det.

Malina   Det är fint att se.

Kerstin Tack du. Och du då, hur är det med dig?

Malina Jo ... Vi behöver inte prata om det.

Kerstin Nej. *(paus)* Men jag är glad att du kom.

Malina Jag var tvungen.

Kerstin Men det är klart. Du är alltid välkommen.

Malina Sover pappa?

Kerstin Du behöver inte bekymra dig om honom.

Malina Det gör jag inte. Jag bara undrade.

Kerstin Vi pratar inte om honom, tycker jag.

Paus.

Malina Går det bra för Caspar i skolan?

Kerstin Det går bra.

Malina Jag menar inte att snoka.

Kerstin Det är ingen fara.

Malina Jag har bara tänkt mycket på det. Och undrat, hur det går.

Kerstin Jag tycker inte vi pratar om det.

Malina Jag har lämnat. För gott.

Kerstin Jag hoppas det. Jag hoppas verkligen det.

Malina Det har jag. Jag går inte tillbaka igen.

Kerstin Det hoppas jag verkligen.

Malina Jag lovar.

Paus.

Malina Förlåt.

Kerstin För vad då?

Malina Jag ska inte lova saker. Jag vet att det besvärar dig.

Kerstin Inte alls.

Malina Jo, jag vet att det besvärar dig. Och jag förstår det.

Kerstin Det är ingen fara, det är inget som besvärar mig.

Malina Jo, det är det.

Kerstin Nä, inte det minsta.

Malina Men det gör det ju. Och det är fullt förståeligt.

Kerstin Du behöver inte be om ursäkt.

Malina Det gör jag inte. Jag bara säger att jag vet att det besvärar dig.

Kerstin Det besvärar mig inte.

Malina Det hände ju precis. Jag lovade en sak, och du kände dig besvärad. Det hände precis. För en minut sen. Mindre än en minut sen. Jag satt här och du satt där, och jag lovade en sak och då blev du jättebesvärad och slutade prata. Det hände, jag var här, jag såg det hända, jag var med om det.

Kerstin Du missförstod.

Malina Jag såg ju dig bli besvärad.

Kerstin Du tolkar in en massa bara.

Malina Det hände. På riktigt. Alldeles nyss. Du kan inte ta det ifrån mig.

Kerstin Nu pratar du så jag inte förstår igen.

Malina Det hände.

Kerstin Visst.

Malina Det gjorde det.

Kerstin Jaja.

Paus.

Kerstin Gjorde du speciellt i går?

Malina Nej.

Kerstin Inget speciellt?

Malina Inget speciellt.

Kerstin Nähä.

Malina Varför frågar du?

Kerstin Eftersom du är här nu.

Malina Nä, det hände inget speciellt i går.

Kerstin Ingenting alltså?

Malina Det är inget speciellt som har hänt. Jag fick bara nog.

Kerstin Och det var inget speciellt som fick dig att känna så?

Malina Nej. Det var inget speciellt.

Kerstin Jag förstår.

Malina Men jag har fått nog. Jag har verkligen det.

Kerstin Vi behöver inte prata inte mer om det.

Malina Okej.

Paus.

Kerstin Är du hungrig?

Malina Jag är vrålhungrig.

Kerstin Men herregud, varför säger du ingenting!

Kerstin tar fram smör, mjöl, mjölk, ägg och bakpulver.

Malina Vad gör du?

Kerstin Frukost till dig.

Malina Jag behöver bara nåt litet.

Kerstin Men du är ju hungrig, det ser jag ju.

Malina Jag behöver inget särskilt.

Kerstin Det är inget märkvärdigt att göra våfflor.

Malina Jo, lite är det.

Kerstin Inte alls.

Malina Har du inget litet bara?

Kerstin smälter smör på spisen, och tar samtidigt fram ett gammalt våffeljärn i gjutjärn.

Kerstin Nej men herregud, du behöver ju nåt ordentligt.

Malina Men du behöver inte göra våfflor vid den här tiden.

Kerstin Det är ingen fara.

Malina Jag kan ta en macka, eller lite fil bara.

Kerstin Det går snabbt, det är inget märkvärdigt.

Malina Nä, men det är onödigt.

Kerstin Vill du inte ha?

Malina Det är inte det. Det är bara mycket arbete för

Kerstin *(avbryter)* Nu har smöret redan börjat smälta; jag kan inte sätta in det i kylan igen.

Malina Om du verkligen vill får du så klart göra våfflor.

Kerstin Tar det för lång tid, är det det du menar?

Malina Nä då.

Kerstin Men då förstår jag inte vad du menar. Vill du inte ha?

Malina Jo men, det är klart jag vill ha dina våfflor. Du gör ju världens bästa våfflor.

Kerstin Det är våffeljärnet, det är det som gör det. Ett riktigt våffeljärn. Men det är klart, det tar ju lite tid innan det blir ordentligt varmt.

Malina Mm.

Kerstin Om du är så hungrig så kanske du vill ha nåt så länge? *(öppnar kylan)* Jag har yoghurt. Så där som är bra för magen. Det är din pappa som sa åt mig att köpa det.

Malina Ska vi inte lämna det till honom då?

Kerstin Han äter det inte. Dom bara står där.

Malina Men då kan jag ta.

Kerstin *(tittar på datummärkningen)* Nä, den här har ju gått ut.

Malina Det går säkert bra ändå.

Kerstin Det var länge sen.

Malina Jag kan öppna och lukta.

Kerstin *(slänger yoghurten)* Jag tycker inte om att slänga mat.

Malina Jag kan ta knäckebröd bara.

Kerstin Vill du inte ha våfflor?

Malina Jo tack. Jag tar gärna våfflor.

Kerstin Smöret måste bara svalna lite, innan jag gör smeten.

Malina Det är ingen brådska.
Kerstin vänder ryggen till och blandar våffelsmeten.

Malina Kan du inte berätta nåt, om honom?

Kerstin Va?

Malina Kan du inte berätta nåt om Caspar, nåt litet, vad som helst, som inte betyder nåt ...

- Malina** *(fortsätter)* Kan du inte berätta nåt sånt? Bara för min skull. *(paus)* Alltså, inget viktigt. Inget som lämnar ut nånting ... Bara nåt litet oviktigt, som inte spelar nån roll. Jag bara skulle vilja veta ... nånting om honom. Jag har tänkt så mycket på honom.
- Kerstin** Jag vill inte prata om Caspar.
- Malina** Nä, vi behöver inte prata om honom. Det är bara så mycket jag undrar över.
- Kerstin** Jag förstår det.
- Malina** Så jag kanske tänkte att det fanns nåt ... som du ändå kunde berätta, som inte innehöll nåt personligt. För jag förstår. Jag förstår verkligen att du inte vill lämna ut information som skulle ... ja, göra det osäkert för honom. Även om det inte finns nåt att oro sig över. Men jag förstår fullständigt. Fast jag tänkte ändå att det fanns nåt ... nåt som inte lämnade ut sån information. Nåt litet, om honom bara.
- Kerstin** Din pappa vill inte att jag pratar med dig om Caspar.
- Malina** Jag förstår det.
- Kerstin** Och i det här fallet håller jag med honom. Det är direkt olämpligt att prata med dig om din son.
(paus) Och det är för hans skull.
- Malina** Förlåt.

Malina *(fortsätter efter en paus)* Det var dumt av mig att fråga saker om hans skolgång. Jag förstår att det är olämpligt. Det låter som om jag försöker fiska efter information om honom, det är jättedumt av mig. Jag menar ju inte att jag vill veta var han är eller så, vilken skola han går på, det var inte det jag menade. Jag var bara nyfiken på småsakerna. Om han har svårt för matten ... eller, ja ... såna saker. Det tänker jag på. Men jag lämnar det nu. Förlåt. Jag ska inte fråga mer.

Kerstin Bra.

Malina Jag ber verkligen om ursäkt.

Kerstin Det är klart jag förstår att du är nyfiken, det är inte det.

Malina Det är olämpligt jag förstår det.

Kerstin Tack. För att du förstår det. Det gör det mycket enklare.

Malina Jag vill inte göra det svårt för dig.

Kerstin Det gör du inte.

Malina Jo. Det gör jag.

Kerstin Inte alls.

Malina Jo, mamma.

Paus.

Malina Det kan vara så att dom vet att jag är här.

Kerstin Att dom kommer hit?

Malina Jag vet inte.

Kerstin För att hämta tillbaka dig?

Malina Men jag tror inte det.

Kerstin kliver upp på stolen och lyfter ned hagelbocken.

Kerstin Dom kommer inte in i det här huset.

Malina Vad tänker du göra med den?

Kerstin Jag tänker skjuta dom.

Malina Du tänker skjuta dom?

Kerstin Jag tänker skjuta dom. Om dom kliver in på min tomt.

Malina Men det kan du inte göra.

Kerstin Varför skulle jag inte kunna göra det?

Malina Av hundra olika anledningar. För det första så skulle polisen gripa dig.

Kerstin Det skulle dom inte alls.

Malina Jo. Det skulle dom.

Kerstin Det är lag på det nu. Lagförslaget gick igenom i december. Kliver dom in på min tomt så har jag rätt att försvara mig.

Malina Är det sant?

Kerstin Ja.

Malina Det visste jag inte.

Kerstin Så är det.

Malina Men du tänker väl inte skjuta i alla fall?

Kerstin Det är klart jag tänker skjuta.

Malina Men det är ju inte klokt!

Kerstin Det är det klokaste politikerna har gjort på länge.

Malina Du måste ha missförstått lagen på nåt sätt.

Kerstin Lagen gör det glasklart att jag har rätten på min sida.

Malina Nej. Det måste vara nåt missförstånd.

Kerstin Det är självförsvar.

Malina Det är vanvett!

Kerstin Ingen kommer in i mitt hus och tar min dotter ifrån mig. Hör du det! Ingen kommer in här. Och tar min dotter.

Paus.

- Kerstin** Men hände det nåt trevligt i går då?
- Malina** Va?
- Kerstin** Ja, hände det nåt trevligt i går?
- Malina** Nej. Eller jag vet inte. Varför frågar du om i går?
- Kerstin** Jag bara undrade om du hade trevligt i går.
- Malina** Varför undrar du om i går hela tiden?
- Kerstin** Det är klart jag undrar. Hur du har haft det? Jag är din mamma ju.
- Malina** Men varför specifikt i går?
- Kerstin** Jag vet inte vad jag gör för fel. Nåt är det ju. Men jag vet inte vad jag ska säga för att det ska bli rätt.
- Malina** Jag bara undrar varför du frågar om i går? Just specifikt i går.
- Kerstin** Det var din födelsedag.
- Malina** *(efter ett ögonblick)* Jaha. *(paus)* Hur gammal är jag?
- Kerstin** Du fyllde trettio år i går.

Malina är fullständig förkrossad; hon hade aldrig kunnat föreställa sig att det gått så många år. Kerstin tröstar sin dotter.

Malina   Då har han ... Caspar har fyllt fjorton.

Kerstin släpper Malina ögonblicket hon säger "Caspar".

Malina   Jag måste väl ändå få ... få fråga i alla fall ...

Kerstin   Ska jag steka våfflor till dig?

Malina   *(efter ett ögonblick)* Ja tack.

Kerstin lägger en klick smör i järnet och gräddar sedan en våffla.

Kerstin   Jag kommer behöva slänga den första. Så det tar en liten stund.

Malina   Är det som pannkakor? Att den första blir dålig.

Kerstin   Nä, jag har bara inte använt järnet på länge. Allt gammalt fett hamnar i den första.

Malina   Diskar du inte järnet?

Kerstin   Jo, det är klart. Men inte med diskmedel. Då förstör du beläggningen.

Malina   Jag trodde det var av gjutjärn?

Kerstin   Det är det.

Malina   Jaha.

Kerstin   Vad är det med dig? Du har ju sett mig göra våfflor tusentals gånger. Du vet ju hur det går till.

Malina Jag vet inte. Jag kanske aldrig har tittat ordentligt.

Kerstin Det är klart, det var länge sen sist.

Malina Det var det. *(paus)* Dessutom brukade jag sova då.

Kerstin Vad säger du?

Malina Jag brukade sova då. Medan du gjorde våfflor. Och sen väckte du mig genom att vika upp täcket så att fötterna stack ut och blev kalla. Då vaknade jag, och kände doften. Det kommer jag ihåg.

Kerstin Inte vek jag upp täcket heller.

Malina Jo.

Kerstin Jag öppnade dörren, och tände i hallen, det gjorde jag.

Malina Och så drog du undan täcket.

Kerstin Nä.

Malina Jo.

Kerstin Nä.

Malina Jo, det gjorde du.

Kerstin Nej, där kommer du ihåg fel.

Malina Men jag kommer ju ihåg det. Att vakna upp och känna doften av våfflor, och fötterna som var alldeles iskalla. Det hände.

Kerstin slänger den första våfflan och gräddar en ny.

Kerstin Kanske *en* gång.

Malina Varje dag på helgen, varje lördag och varje söndag.

Kerstin Nej.

Malina Innan Caspar. Innan jag födde honom. När jag var liten. Då gjorde du så. Du vek upp täcket, och väntade på att jag skulle vakna. Jag kommer ihåg det som om det vore i går.

Kerstin Det gör inte jag.

Malina Men det gör jag.

Kerstin Du kanske har rätt, vad vet jag.

Malina Du har förändrats.

Kerstin Jag har blivit gammal.

Malina Nej. Men du har förändrats.

Kerstin Kanske det.

Malina Det är bra.

Kerstin Du har också förändrats.

Malina Jag har blivit gammal, tydligen har jag fyllt trettio.

Kerstin Hur kan du inte ha vetat det? Jag förstår inte.

Malina Inte jag heller riktigt.

Kerstin Är kalendrar förbjudna där också?

Malina Dom menar att tiden är relativ, och att det är destruktivt att försöka kontrollera den

Kerstin *(avbryter)* Du behöver inte förklara. Jag förstår ändå inte.

Malina Nä ...

Kerstin Men du måste väl ändå ha märkt årstiderna: löven som faller och snön på marken?

Malina *(efter en stund)* Jag tillbringade en tid i vad dom kallar emotionell varseblivning ... en slags isolering, skulle en väl kunna säga...

Kerstin Det låter som ett fängelse.

Malina Det var ju frivilligt, i stort sätt. Dom hängde nyckeln runt halsen på en som en symbol, för frestelserna i världen utanför. Det som en valde bort.

Kerstin Och nyckeln gick till dörren ut?

Malina Alltså det var en symbolisk nyckel, det var ju inte

- Kerstin**   *(avbryter)* Så du var inlåst!
- Malina**   Jo, fast dom hade ju släppt ut mig, om jag verkligen velat komma ut. Men vissa dagar blev en ju knäpp därinne, och då bankade en på dörren så klart, och i det tillståndet kunde dom ju inte släppa ut en ... så det var därför dörren var låst, så en inte kunde bara springa ut så fort det blev lite jobbigt. Och om jag verkligen velat bli utsläppt så skulle dom så klart släppt ut mig. Så klart.
- Kerstin**   Hur länge satt du därinne?
- Malina**   Några månader, ett halvår jag vet inte. Jag trodde det var ett halvår cirka. När jag ut. Men det kändes som ett decennium, medan det pågick. Jag vet inte. Det kanske varade i flera år. Jag har ingen aning.
- Kerstin serverar en våffla.*
- Kerstin**   Ät lite.
- Malina**   Tack så mycket.
- Kerstin**   Du vill väl inte ha sylt?
- Malina**   Nä tack. Jag föredrar dom så här.
- Kerstin**   Ja, jag tänkte väl det.
- Malina**   *(pekar på hagelbocken som ligger på matbordet)*
Skulle du kunna ta undan den, är du snäll?

Kerstin Den får ligga där så länge.

Malina Okej.

Malina äter våffla.

Kerstin Om jag hade vetat det. Att du satt där inlåst.

Malina Hur skulle du kunna veta det.

Kerstin Om jag bara hade vetat.

Malina Den är väldigt god. Tack så mycket!

Kerstin Jag var där. I Berlin. Flera gånger. Utanför grinden och försökte kika över muren. Det var ju aldrig nån som svarade när man ringde på.

Malina Det hade jag ingen aning om. Att du hade varit där.

Kerstin Senaste gången var bara för två år sedan. Tillsammans med Rågers föräldrar. Vi försökte få den tyska polisen att göra nåt igen. Men dom var lika ohjälpsamma som alltid.

Malina Vi var nog inte där då.

Kerstin Inte där?

Malina För två år sen, nej. Vi hade nog redan flyttat då. Tror jag.

Kerstin Varför då?

Malina Det var nån utredning. Tror jag. Det var tal om tvångsförvaltning av fastigheten. Nästan alla flyttade då.

Kerstin Vart då?

Malina Till Lanzarote.

Kerstin Kanarieöarna?

Malina Ja.

Kerstin Då förstår jag. Varför du varit i kontakt med ambassaden i Berlin och skaffat pass. Det var vårt enda konkreta spår, det sista livstecknet.

Malina Det förvånar mig, lite att du har varit nere i Berlin och letat. Hur många gånger då?

Kerstin Tre gånger, genom åren. Tyska myndigheter är kraftlösa. Impotenta kolosser.

Malina Jag antar att pappa inte följde med?

Kerstin Senaste gången åkte jag med Rågers föräldrar som jag sa. Men nu säger du att du var på Lanzarote då.

Malina Ja. Fast det är svårt att veta. Med tiden och så.

Kerstin Vi skulle gjort det medan ni fortfarande var i Sverige. Bara åkt och hämtat er. *(paus)* Vill du ha mer att äta?

Malina Nä tack. Om en stund kanske. Jag fick lite ont i magen.

Kerstin Vill du ha en Novalucol?

Malina Nä, det är bra tack! Jag fick bara lite magknip. Det var länge sen jag åt.

Kerstin *(efter ett ögonblick)* Hur kom du hit egentligen?

Malina Råger gav mig en vinterjacka och satte mig på ett plan. Jag landade på Arlanda klockan 11 på kvällen, i går. Och sen liftade jag.

Kerstin Så dom släppte dig bara? Helt plötsligt.

Malina Vi var tvungna att resa. Dom spanska myndigheterna slog till mot oss.

Kerstin Jag förstår inte.

Malina Samfundet hyrde ett par hus på Lanzarote. Alldeles i närheten av vulkanen. Det är ett naturreservat ett nyfödd land. Totalförstört av ett utbrott på 1700-talet. Och sen dess har livet långsamt återkommit; tagit landet i besittning igen. Först mossa. Sedan härdigt gräs. Det är strängt förbjudet att beträda det. Dom vill inte att människorna stör det ömtåliga ekosystemet. Vi smög dit på nätterna oerhört försiktigt. Och det tog lång tid innan vi blev påkomna. Men sen gick allting väldigt snabbt. Dom flesta blev utvisade inom en månad. Jag och Råger och några till gömde oss på ett turisthotell på andra sidan ön. Men det vara bara en tidsfråga.

Kerstin Så du blev utvisad?

Malina Det hann dom inte. Råger bokade biljetter, och vi flydde.

Kerstin Så du har inte lämnat dom?

Malina Jo. Det har jag.

Kerstin Men dom köpte biljetten till dig och sa åt dig att fly.

Malina Ja. Fast jag har lämnat dom nu. Jag har fått nog. Jag lovar.

Kerstin Jag gräddar en våffla till.

Malina Jag vill inte ha tack! Den satte sig lite fel. Min mage är inte van vid sån mat.

Kerstin Jag gör en till ändå. Bara om ifall att.

Malina Byt inte ämne, är du snäll.

Kerstin Det gör jag inte, jag bara

Malina *(avbryter)* Jo, det gör du. Du tror inte på mig. Men du vill inte säga det. Och det okej, jag förstår att du inte tror på mig. Jag tar inte illa upp inte det minsta.

Kerstin Jag vill bara inte att du ska gå hungrig.

Malina Men jag är *här* ju. Det är inte ett telefonsamtal i smyg, sent på natten. Jag är här. Det måste väl betyda nåt?

Kerstin Du har varit här förut.

Malina Det var länge sen.

Kerstin Åtta år sedan, precis innan nyår.

Malina Men du ser ju att jag har förändrats.

Kerstin Du har blivit äldre.

Paus.

Malina Jag vill prata om Caspar.

Kerstin Nej.

Malina Bara prata.

Kerstin Det kommer inte att hända, jag är ledsen.

Malina Då finns det ingen anledning för mig att stanna kvar.

Kerstin Ska du gå tillbaka till dom då? Om du inte får som du vill.

Malina Det finns inte bara dom och här. Det finns fler ställen i världen.

Kerstin Fler ställen som tar emot dig?

Malina Ja. Det finns.

Kerstin Vilka då?

Malina Jag vill inte gå. Jag vill prata med dig. Men om det inte går, så kan jag inte stanna här. Det förstår du väl?

Kerstin Du kan prata med mig. Det är bara att öppna munnen och börja. Men jag kommer inte att prata om Caspar.

Malina Men herregud, människa! Jag kommer inte att kidnappa min egen son, det måste du väl förstå!

Kerstin Det tror jag naturligtvis inte.

Malina Då så!

Kerstin Men jag måste också vara försiktig för hans skull.

Malina Jag behöver veta, mamma. Hur mår min son?

Kerstin Han mår bra.

Malina Det räcker inte.

Kerstin Då vet jag inte vad jag göra.

Malina Jag går. *(på väg)* Det går inte att prata med dig.

Kerstin Stanna! Vad ska jag säga! Vad vill du jag ska säga för att du ska stanna? Säg vad det är, så säger jag det. Säg det bara! Jag säger det.

Malina Jag vill veta hur det är med Caspar. På riktigt. Jag måste få veta.

Kerstin Det är bra.

Malina På riktigt?

Kerstin Du behöver inte oroa dig.

Malina Men det gör jag så klart. Hela tiden.

Kerstin Det är bra med honom. Och nu släpper vi det.

Malina Det kan jag inte. Jag tänker inte på annat.

Kerstin Vi pratar om nåt annat en stund, så ska du se att

Malina *(avbryter)* Nej! Jag vill veta hur han mår. På riktigt. Jag hör ju att det är nåt. Det är nåt du inte säger.

Kerstin Vad fan vill du att jag ska säga då?

Malina Hur han mår! På riktigt. Hur är det med Caspar?

Kerstin Ja, vad fan tror du! Han mår för jävligt ju. Han mår alltid för jävligt.

Malina *(efter en stund)* Jag tänker på honom hela tiden och känner att

Kerstin *(avbryter)* Vet du vad jag tänker på! Jag tänker på vad i helvete jag har gjort för fel som förälder för nåt jävla fel måste jag ha gjort.

Kerstin *(fortsätter)* För jag har fått en dotter som inte har vett nog i huvudet att skämmas ordentligt. ”Jag tänker på honom.” Men vem fan bryr sig vad du tänker? Eller känner? Hur i helvete hjälper det din son!

Malina har vett att skämmas.

Åtta år tidigare: en tidig vintermorgon. Malina sitter och väntar i köket. Kerstin kommer nerför trappan och blir skrämmd av den oväntade synen.

Kerstin Herregud ... Du skrämde livet av mig.

Malina Det ligger ett vapen på köksbordet.

Kerstin Det är pappa. Han satt och rengjorde det i går. Han måste ha glömt att låsa in det i vapenskåpet.

Malina Ska han ut och jaga?

Kerstin Nej. Han ligger och sover.

Kerstin tar upp hagelbocken mycket försiktigt, med ovana händer.

Kerstin Jag vet inte var jag ska lägga det.

Malina I vapenskåpet?

Kerstin Det är låst. Nyckeln sitter på din pappas knippa.

Malina Hämta den då.

Kerstin Den ligger i hans byxor bredvid sängen. Jag vill inte väcka honom.

Malina Lägg den på diskbänken bara.

Kerstin lägger hagelbocken på diskbänken.

Kerstin Han kommer nog att vakna snart.

Malina Det är därför jag är här så tidigt.

Kerstin Ja, det är nog klokt. Fast han kanske sover lite längre i dag. Han var uppe länge i går och tittade på en Clinton-film.

Malina Den onde, den gode?

Kerstin Nä, en om boxning en kvinnlig boxare.

Malina Jag vet vilken den är.

Kerstin Ja, jag har inte sett den. Men han kom upp sent och det såg nästan ut som om han hade grinat.

Malina Han dödar henne, i slutet: Clinton.

Kerstin Boxaren?

Malina Ja.

Kerstin Varför då?

Malina Hon blir förlamad; hon ber honom.

Kerstin   *(efter ett ögonblick)* Det verkar lite morbitt, tycker jag. Men kanske han sover lite längre i dag.

Malina   *(tittar på klockan)* Jag blir upplockad ute på vägen snart.

Kerstin   Av Råger och dom?

Malina   Mm. Jag har bryggt kaffe.

Kerstin   Tack.

Kerstin plockar fram en mugg. När hon lyfter muggen faller örat av.

Malina   Gick den sönder?

Kerstin   Ja, helt plötsligt. Av nån anledning.

Malina   Den är gammal och trött.

Kerstin   Ja, men ändå.

Malina   Den fungerar ju fortfarande. Det är fortfarande en mugg.

Kerstin   Jo, det är det ju.

Kerstin håller upp kaffe. Utan öra är det väldigt varmt att bära den till bordet.

Malina   Akta fingrarna.

Kerstin   Det går bra.

Malina Det är skållhett.

Kerstin Det gick bra.

Malina Du brände ju dig. Skölj med kallt vatten.

Kerstin Det är ingen fara.

Malina Men jag ser ju att det gör ont.

Kerstin Nä då.

Malina Men jag såg det ju. Du grimaserade.

Kerstin Det gjorde jag väl inte heller.

Malina Vad är det för fel på dig! Du brände dina fingrar, varför kan du inte erkänna det?

Kerstin Är det för brevet du har kommit hit?

Malina Vilket brev?

Kerstin Har du inte fått det?

Malina Vilket brev pratar du om?

Kerstin Jag skickade det dagen innan Lucia. Men du har inte fått det?

Malina Det är inte därför jag är här.

Kerstin Socialtjänsten har försökt få tag på dig också. Sen i somras.

Malina Socialen varför då?

Kerstin Dom utreder vårdnaden av Caspar.

Malina Vad fan! Har

Kerstin *(avbryter)* Hysch! Du kommer väcka pappa om du skriker så där.

Malina Har du dragit in socialen i det här, är du inte klok?

Kerstin Det är klart jag inte har dragit in dom. Dom har dragit in sig själva förstår du väl. Ett barn behöver en vårdnadshavare. Skolan, fritids. Det är en massa papper, och dom behöver skrivas under av vårdnadshavare. Och till sist börjar dom ställa frågor.

Malina Vad har du sagt då?

Kerstin Har du inte fått ett enda brev?

Malina Nej, jag har inte sett några brev. Vad står det i dom?

Kerstin Låter inte ditt samfund dig läsa din egen post?

Malina Men vad står det i dom då?

Kerstin Får du inte ta emot post?

Malina Jo, det är klart jag får. Men jag har inte varit tillgänglig.

- Kerstin**   Inte varit tillgänglig   vad i helskotta betyder det?
- Malina**   Jag har varit upptagen under hösten. En resa.
- Kerstin**   En resa   vart då?
- Malina**   En inre resa. En kan inte kommunicera med yttervärlden då.
- Kerstin**   Inte ens om det gäller din son?
- Malina**   Jag är här nu, eller hur. Resa är avklarad, jag har nått fram, till en mycket bättre plats. Och det är det Caspar behöver: en mamma som befinner sig på en bättre plats än där jag var. Det är för hans skull jag gav mig i väg på resan, det är för hans skull jag kämpade mig igenom alla svårigheter. Allt det här är för hans skull, förstår du inte det?
- Kerstin kämpar för att inte slå sin dotter på käften.*
- Kerstin**   Jag går och väcker pappa. *(på väg till trappan)* Du får prata med honom istället, jag klarar det inte
- Malina**   *(avbryter)* Nej! Väck inte pappa! Jag är här för att prata med dig ju.
- Kerstin**   Ni två får reda ut det här
- Malina**   *(avbryter)* Det går inte. Snälla, prata med mig!
- Kerstin**   Jag är ledsen, det går inte, jag kan inte.
- Malina**   Det ligger ett vapen på diskbänken, herregud! Du kan inte väcka pappa.

Kerstin   *(efter ett ögonblick)* Nej, det kanske är bäst att låta honom sova.

Malina   Tack.

Kerstin   Jag har lite papper som du måste skriva på.

Malina   Det fixar vi, sen. Jag vill bara att du lyssnar på mig, jag har ordnat allt. Jag vet att du misstror samfundet, men det fungerar för mig. Det gör verkligen det. Jag är en annan nu.

Kerstin   Om du mår bättre så är jag glad så klart. Men jag tror ändå

Malina   Snälla, bara lyssna på mig. Jag har ordnat allt. Vi har byggt ett attefallshus på området. Det är inflyttningsklart; vi ska bara dra in elen så är det klart. Vi kan bo där, jag och Caspar. Det kan bli vårt, bara vårt. Mitt och Caspars.

Kerstin   Och var ska han gå i skola då?

Malina   Det ordnar vi så klart.

Kerstin   Så han ska lämna skolan efter en termin? Och alla kompisarna? Det är din plan alltså?

Malina   Det kommer att ordna sig. Jag lovar.

Kerstin   Han har inte träffat dig på nästan två år. Och på den tiden har han pratat mig dig i telefon kanske tio gånger. På julafton sa han att hans mamma har rött hår, vet du det. Det är nåt han hade sett på teve.

- Kerstin** (fortsätter) Han har svårt att komma ihåg hur du ser ut. Och nu vill du ta med dig honom till finnskogarna, till samfundet, långt ifrån allt och alla?
- Malina** Det är klart att han kommer ihåg mig. Det märker jag ju när jag pratar med honom.
- Kerstin** Han tror att du har rött hår, som programledaren på teve har. Rött, lockigt hår.
- Malina** Jag förstår att det har varit svårt för honom. Det har varit jättesvårt för mig också. Men nu är det äntligen över. Nu kan allting bli bra igen.
- Kerstin** Nä, det kan det inte. Det funkar inte så. Ingenting blir magiskt bra igen.
- Malina** Det är inte magi, mamma. Det är en känsla. En känsla. Jag har alltid känt det. Inom mig. En känsla av överklighet. En känsla av distans till världen. Som om den inte var på riktigt. Som om den inte var till för mig. Att jag inte har någon plats i den. Har du inte också känt den känslan? Och klandrat dig själv för att du känner så? Så vi gör andningsövningar. Och tänker på att leva i nuet. Vi känner efter hur det känns att sitta på stolen. Tyngden av kroppen. Materialet, hur det känns mot huden: det sträva tyget på dynan. Så har dom sagt att vi ska göra. För att kunna leva i nuet. Men det *känns* fortfarande fel i kroppen. Och du klandrar dig själv, precis som du alltid har gjort. Du har inte gjort tillräckligt många andningsövningar, tänker du.

- Malina** *(fortsätter)* Om du bara gör fler andningsövningar. Då kommer du att lugna ner dig och kunna leva i nuet. Inte för ett enda ögonblick har du tänkt att det är dom som har fel: Din terapeut. Dina vänner. Din familj.
- Kerstin** *Din familj?*
- Malina** Det är dom som har fel. Och du som har rätt. Du borde ha litat på känslan från början. Den är korrekt – den känslan. Den känslan av överklighet som du bär på. Vi bär alla samma känsla – samma kunskap. Och det är samma sak: känsla och kunskap. Eftersom vi känner det, så är det korrekt, vi måste kunna lita på det. Det är det enda vi kan lita på. Vår känsla. Och den säger oss att världen är en lögn. Och den lögnen är sannare än alla sanningar i världen. Lögnen är på riktigt. Det är det enda som finns på riktigt. Du vet det här, eftersom du alltid har *känt* det. Lögnen är verkligare än sanningen. Och sanningen är att det finns ingen sanning. Det finns bara lögnen. Det är det enda. Du vet det!
- Kerstin** Dom kommer inte låta dig ta honom, det förstår du väl?
- Malina** Vilka dom?
- Kerstin** Socialtjänsten.
- Malina** Vad kan dom göra? Jag är ju hans mamma, hans enda riktiga förälder.

Kerstin Men det är dom som har vårdnaden, den formella makten över honom.

Malina Sen när då?

Kerstin Sen i somras. Det hade du vetat om du öppnat dina brev. Jag är ledsen, dom har tagit vårdnaden ifrån dig. Han är inte din längre – inte juridiskt.

Malina Det är klart han är min.

Kerstin *(drar ut en kökslåda)* Jag har lite papper som du måste skriva på.

Malina Vad i helvete har du gjort!

Kerstin Jag har inte gjort nånting – förutom att skydda dig och Caspar. Trodde du att ingen skulle märka att hans mamma var borta? Ingen på skolan, ingen i byn? Alla visste inom en vecka. Socialtjänsten startade en utredning efter bara en månad.

Malina Varför har du inte sagt nånting?

Kerstin När skulle jag ha gjort det? Jag har bytt kanske tio ord med dig på två år.

Malina Men det måste ju gå att överklaga.

Kerstin Du måste skriva på det här. Annars är det inte ens säkert att han får bo kvar hos oss. Dom har hotat med det, att flytta honom till en fosterfamilj. Helt okända människor.

Kerstin *(fortsätter)* Dom säger att det är på grund av din pappas hälsa, men jag tror att det handlar om politik – att han är Sverigevän. Dom gillar inte det, dom på socialtjänsten. Dom tycker inte vi har en lämplig hemmiljö för ett barn. Så jävligt är det. Så ser dom på oss. Som direkt olämpliga. Men dom tar fortfarande hänsyn till dina önskemål, och om du skriver att du vill att han ska bo kvar hos oss, då kommer dom inte att motsätta sig det, det är jag helt säker på. Jag har tecknat ner allt i det här brevet, du behöver bara signera längst ner.

Malina Och det hade du bara liggande i lådan?

Kerstin En kopia, ja. Jag postade den andra till dig kring Lucia, det sa jag ju.

Malina Jag har kommit för att hämta min son. Min son. Jag tänker inte skriva på ett papper som säger han är din.

Kerstin Just nu är han deras. Jävla soctanter, som kommer hit en gång i halvåret och föreläser för mig om Caspars ”anknytning till primär vårdnadshavare”. Som om dom på allvar tror sig vara det enda som kan rädda honom från ett öde värre än döden: att bli som oss – det är det värsta dom kan tänka sig.

Malina Jag tänker inte så.

Kerstin Jo du, du tänker precis så. Precis som dom. Att vi är det värsta som finns i världen. Såna som oss, din pappa och jag.

- Kerstin** *(fortsätter)* Men jag tog hand om dig, och nu tar jag hand om din son – som inte ens är din längre, utan nu är det socialtjänsten som har det formella ansvaret, medan jag tvättar hans skitiga kalsonger och diskar hans filtallrik, och sen kommer dom hit och *föreläser* – kan du förstår hur gärna jag vill skjuta dom jävla fittorna i huvudet! *(paus)* Dom kommer inte att låta dig ta Caspar. Dom ringer polisen i Dalarna och så får dom åka och hämta honom hos samfundet, det är inget du kan göra åt det.
- Malina** Jag förstår att det är ett ärende för socialtjänsten, men om du och pappa bara
- Kerstin** *(avbryter)* Det är inga ”men” – pappa kommer inte att låta dig ta honom.
- Malina** Men du förstår väl att det vore bäst för honom att vara med sin mamma.
- Kerstin** *Jag* kommer inte att låta dig ta honom.
- Malina** Han behöver sin mamma.
- Kerstin** Om du frågar honom så är hans mamma på teve och har rött, lockigt hår.
- Malina** *(tittar på klockan)* Hjälp mig ...
- Kerstin** Stanna.
- Malina** Dom väntar ute på vägen om fem minuter.

Kerstin Stanna hemma. Här. Så hittar vi en lösning.

Malina Det här är ert hem. Inte mitt.

Kerstin Men det är ett hem åtminstone. Där du och Caspar kan bo tillsammans.

Malina Du förgiftar mig. Det naturligtvis inte din avsikt. Du tror att du bara har goda avsikter. Du tror verkligen det. Att du vill det bästa för mig. Och du tror att du älskar mig. Ibland tror jag det också. Att jag älskar dig. Men egentligen vet vi bättre. Egentligen vet vi det. Att det inte är kärlek vi känner. För varandra. Det är något mycket mer destruktivt. Det är ägandeskap. Det är det vi känner för varandra. Att vi äger varandra. Att vi har rätt till varandra. Av hävd. Det är samma känsla du kände som barn för dina dockor. Det är samma barnsliga antagande att det är möjligt att äga någonting, (*plockar upp fruktskålen*) att det går att lägga något i din skål och hävda att det är ditt, och bara ditt. När det i själva verket inte ens finns en skål att lägga det i som är din. Skålen är inte verklig, den är bara en barnslig fantasi.

Kerstin tar fruktskålen och kastar den i golvet – nästan; hon hindrar sig själv i sista ögonblicket, men frukt flyger åt alla håll.

Kerstin Förlåt! förlåt! förlåt! (*städar genast upp*) Det var inte meningen. Förlåt! Jag blev bara så arg.

Malina Du gör vad du vill – om du vill kasta frukt i ditt kök, så gör du det, om det är det du vill. Det är ditt kök. Men säg inte att det är jag som är tokig

Ett ljud från ovanvåningen får dem båda att stanna upp.

Kerstin Pappa ...

Malina Har han vaknat?

Kerstin Jag vet inte.

Ytterligare ett ljud från ovanvåningen.

Kerstin Ja. Han är uppe. Fort, du måste gå!

Malina Jag kan komma tillbaka kanske, i morgon.

Kerstin Nu! Du måste.

Malina Om Caspar är här på morgonen tidigt. Då kommer jag.

Kerstin Jag pratar med pappa

Malina *(avbryter)* Nej, prata inte med pappa!

Kerstin Låt mig prata med honom bara och så ring mig så fort du kan, så löser vi det här, det gör vi. Men nu måste du gå. Dom väntar väl på dig ute vid vägen?

Malina Jag går då.

Kerstin Ja, gå nu! Skynda dig!

Kerstin knuffar i stort sätt ut Malina.

*Åtta år senare: samma morgon som i inledningen.
Det skarpa ljuset skiner in genom fönstret. Kerstin tar
upp hagelbocken och rusar ut; Malina gör ett
halvhjärtat försök att stoppa henne.*

Malina Mamma! (paus) Mamma!

*Ett skott avfyras utomhus. Det öronbedövande ljudet
får Malina att ta skydd.*

Malina Mamma!

Kerstin kommer in.

Malina (efter en stund) Vem var det därute?

Kerstin (laddar om hagelbocken) Dom jävla vildsvinen.

Malina Du skrämde livet av mig, för i helvete! Jag trodde
du sköt ihjäl Råger.

Kerstin Ja, om han visar sig här så ska han få se.

Malina Pappa?

Kerstin Vad är det med honom?

Malina Han måste ju ha vaknat nu.

Kerstin Han är inte här.

Malina Var är han?

Kerstin Han har legat inne sen den första.

- Malina** Legat inne för vad då?
- Kerstin** Ja, han låg inne ett par dagar i januari också. Men nu tror jag inte att han får komma hem igen.
- Malina** Dör han?
- Kerstin** Inte på bra länge, tror jag. Men han är inte sig själv. Han är klar i huvudet, det är inte det. Men det har ändå tagit hårt på honom.
- Malina** Vad är det som har ... han ... (*räknar efter*) han är ju inte ens sextio.
- Kerstin** Dom kallar det en mindre stroke, läkarna. En hjärninfarkt, väldigt lokalt, om jag förstår det rätt. Han har haft tre stycken nu. Och den sista var väl lite värre. Kanske inte en mindre, jag vet inte riktigt. Han kanske inte har långt kvar. Jag har inte frågat dom, om jag ska vara ärlig.
- Malina** Varför säger du inget?
- Kerstin** Jag skickade ett brev om det, när han fick sin första. Till Berlin då. Så det är klart att du inte fick det, det förstår jag ju nu.
- Malina** Så han dör?
- Kerstin** Han gör nog det. Ganska snart.
- Malina** Jag vet inte riktigt vad jag ska göra med den informationen.
- Kerstin** Där kan jag inte hjälpa dig.

Malina Jag förstår inte har han varit sjuk länge?

Kerstin Nej ... Ett par år.

Malina Fick han sin första stroke för ett par år sen och jag fick inte veta

Kerstin *(avbryter)* Nä, nä, nä stroke kom långt senare, i november förra året kom den första. Men hans hälsa har varit dålig länge, förstår du.

Malina Går det att prata med honom?

Kerstin Ja, så klart det går.

Malina Han förstår vad man säger?

Kerstin Ja då. Vill du prata med honom?

Malina Nej.

Kerstin Nä, jag tänkte väl det.

Malina Men jag kanske borde?

Kerstin Ja, det är klart du borde.

Malina Jag vet inte om jag vill.

Kerstin Nä, du behöver inte.

Malina Jag borde nog.

Kerstin Nej. Du borde nog låta bli.

Malina Borde jag?

Kerstin Det borde du.

Malina Borde jag inte besöka honom innan han dör?

Kerstin Nej.

Malina Är det inte sånt döttrar gör när deras fäder ligger för döden?

Kerstin Det är det brukliga.

Malina Då borde jag väl göra det, tänker jag.

Kerstin Bara om du tror på försoning mellan er.

Malina Vad då?

Kerstin Försoning. Mellan er. Om du tror på det. Annars ser jag ingen anledning.

Malina Hur ser det ut: försoning?

Kerstin Ja, att han förlåter dig och du förlåter honom. Att ni pratar. Och att ni förstår varann.

Malina Det gör vi inte. Förstår varann.

Kerstin Nej. Det är det jag menar.

Malina Att det inte är lönt?

Kerstin Precis. Det är inte lönt. Han har inte förändrats det minsta.

Malina Och då är det inte lönt?

Kerstin Det är det inte.

Malina Men jag har förändrats.

Kerstin Det har du inte. Du är precis likadan som du alltid har varit.

Malina Det var väldigt elakt sagt.

Kerstin Det var inte meningen.

Malina När lärde du dig att skjuta med sån?

Kerstin Jag tog licens förra året. Och sen följde jag med älgjakten i höstas.

Malina Med pappas jaktlag?

Kerstin Nej. Med partiet. För dom verksamma i regionen.

Malina Är du med i partiet?

Kerstin Det har jag varit i många år.

Malina Det trodde jag bara var pappa.

Kerstin Ja, han gick med först, det gjorde han. Men det är jag som varit mest aktiv genom åren. Jag stod överst på listan här i kommunen senaste valet.

Malina Vad då, sitter du i fullmäktige?

- Kerstin** Jajamensan. Och jag är partiordförande i regionen numera.
- Malina** Men du är ju inte sån ... det är ju pappa som ... När hände det?
- Kerstin** Ja, ordförande har jag bara varit i ett år, det var när vår förra gick in pension och flyttade ner till Malaga.
- Malina** Men jag menar, när gick du och blev nationalist helt plötsligt? Du har ju aldrig ... trott på sånt.
- Kerstin** Du får det att låta som om det vore konstigt på nåt sätt. Det är nästan alla nuförtiden: nationalist. Fast det är lite svårare häromkring, det är fortfarande så många sossar i skogarna. Det verkar inte gå att få mer än trettio procent i kommunen. Det gör det lite svårt om man vill ha en karriär på riksplanet. Då måste man nästan vara verksam där partiet är som störst. Och du kan tro att det är många opportunisterna som gått med dom senaste åren. Men jag nöjer mig med dom lokala framgångarna för egen del. Kommer du ihåg Alice, som du brukade leka med på dagis? Hon är min vice ordförande nu. Skiljde sig från den där äckliga araben som hon var gift med, och ordnade upp sitt liv ordentligt. Det är aldrig för sent, vet du.
- Malina** Det här är inte på riktigt, det kan det inte vara.
- Kerstin** Vad är det som är konstigt menar du?

Malina Alltihop. Det är inte på riktigt. (*tar upp fruktskålen*) Den här. Den slog du sönder och nu står den på bordet och är hel igen.

Kerstin Jag har aldrig slagit sönder den.

Malina Jo, sist jag var här. För att hämta Caspar. Då blev du så arg att du slog sönder skålen.

Kerstin Det gjorde jag inte. Där minns du fel.

Malina Du kastade den i golvet.

Kerstin Nej. Jag var nära, det var jag. Men jag kastade den aldrig.

Malina Jag minns klart och tydligt att du kastade den.

Kerstin Men den står ju där. Rakt framför näsan på dig. Vad betyder det?

Malina Att det här inte är på riktigt.

Kerstin Är det verkligen den mest sannolika förklaringen?

Malina Nej. Men det är sant.

Paus.

En ringsignal. Malina plockar upp en mobiltelefon.

Kerstin Vem är det?

Malina Ingen.

Kerstin Är det Råger?

Malina Nej.

Kerstin Är det inte Råger?

Malina Nej.

Kerstin Är det inte dom då?

Malina Jo.

Kerstin Ska du inte svara?

Malina Nej. Jag är inte med dom längre.

Kerstin Varför ringer dom dig då?

Malina Ja, vad tror du?

Kerstin Dom tänker inte släppa dig så lätt.

Malina Profeten har redan kallat mig en avfälling. Det är en synd att ens prata med mig.

Kerstin Det var ju för väl. Då kanske dom låter dig vara till slut.

Malina Råger vill rädda mig. Få dom att acceptera mig igen.

Kerstin Men det var inte han som ringde?

Malina Jag vet inte, jag kände inte igen numret.

- Kerstin** Du får inte svara. Du får inte prata med honom. Ge mig telefonen!
- Malina** Dom skulle nog ta mig tillbaka. Dom gillar verkligen avfällingar som återvänder i skam och skuld. Det bekräftar deras världsbild, att allting utanför är korrumpert och falskt.
- Kerstin** Men det är det inte, det vet du väl? Inte nu längre. Nu är allt mycket bättre.
- Malina** Nej. Det är det inte.
- Kerstin** Jo då. Jag lovar.
- Malina** Var är Caspar? Är han däruppe? Eller har han fått mitt gamla rum härnere?
- Kerstin** Du får inte träffa honom. Inte förrän jag vet att du stannar. Det är överenskommelsen.
- Malina** Vi har ingen överenskommelse.
- Kerstin** Nej. Men vi gör en nu. Och det är överenskommelsen. Du får träffa honom när jag är säker på att du stannar.
- Malina plockar ut sim-kortet ur mobiltelefonen och krossar det i våffeljärnet.*
- Malina** Var är min son?
- Kerstin** Du kan försvinna i vilket ögonblick som helst.
- Malina** Det kommer jag alltid att kunna.

Kerstin Jag måste vara säker. På att du inte gör det, bara försvinner.

Malina Hur ska du bli säker på det?

Kerstin Det får vi se.

Malina Du vill ha nåt. Av mig. I utbyte.

Kerstin Inte alls. Jag vill bara vara säker.

Malina Du vill att jag ska förråda dom, samfundet. Lämna ut dom.

Kerstin Det behöver du inte. Inte för min skull. Fast det är klart, då skulle jag ju veta. Att du inte går tillbaka till dom.

Malina Varför vill du sätta dit dom så jävla gärna?

Kerstin Dom gav sig på min dotter. Det kommer jag aldrig att förlåta dom för den där jävla profeten, vem han än är.

Malina Ett skålpund kött, det är vad du vill ha.

Kerstin Skålpund kött?

Malina Det är Shakespeare, det är bara som en säger.

Kerstin Varför säger man det?

Malina Det spelar ingen roll. Men det är det du vill ha av mig.

Kerstin Varför ska du göra dig så jävla märkvärdig hela tiden?

Malina Eller det är kanske inte det du vill ha? Inget skålpund kött. Det kanske bara är bra för din karriär? Om du hade nåt som kunde sätta dit samfundet.

Kerstin Jag bryr mig bara om Caspars säkerhet, långsiktigt. Din så kallade profet är ju faktiskt efterlyst av Interpol.

Malina Skulle dom inte bli imponerade av det, partiet i Stockholm? Om du satte dit samfundet en jävla vänstersekt.

Kerstin Det är en rättvisefråga. Caspar ska inte behöva växa upp och vara rädd hela tiden.

Malina Skit samma, jag behöver i alla fall inget skålpund kött. Jag säljer ut dom för ingenting, jag bryr mig inte längre.

Kerstin Du säljer inte ut nån, du tar bara ditt ansvar.

Malina Vill du veta var profeten gömmer sig? Vill du veta det?

Kerstin Vet du det?

Malina Får jag träffa Caspar då?

Kerstin För min skull får du jättegärna det.

Malina Om jag berättar var profeten är?

Kerstin Det är inte därför.

Malina Får jag träffa Caspar ändå?

Kerstin Jag behöver garantier.

Malina Så jag får inte träffa honom om jag inte berättar?

Kerstin Berätta nu! Var är han nånstans?

Malina Tillsammans med Råger. Utklädd till en enkel akolyt. Han kallar sig Konstantinos och låtsas att han är grek.

Kerstin Och var är Råger?

Malina Hemma hos sina föräldrar. Precis som jag.

Kerstin Och han har en efterlyst med sig hem?

Malina Ja.

Kerstin Det är ju inte klokt.

Malina Nä.

Kerstin Så profeten är hemma hos Rågers föräldrar just nu?

Malina Ja.

Kerstin Det är ju inte klokt.

Malina Jag har ingen aning om vad som är klokt längre.

Kerstin Det blir jättebra ska du se. Ska jag koka mer kaffe åt oss?

Malina Får jag träffa Caspar nu?

Kerstin Jag ska se till att du får träffa honom. Men nu vill jag dricka en kopp kaffe och

Malina *(avbryter)* Vad då ”ska se till att du får”? Vad betyder det?

Kerstin Ta det lugnt, det är klart att du ska få träffa din son.

Malina Var är han nånstans egentligen?

Kerstin Jag sätter på lite

Malina *(avbryter)* Är han inte här?

Kerstin Nä, inte precis just nu.

Malina Var är han då?

Kerstin Han är i säkerhet. Han är trygg, du kan vara lugn.

Malina Han är bara fjorton. Bor han inte hemma längre?

Kerstin Det är tillfälligt bara.

Malina Har han blivit omhändertagen?

Kerstin Nej, nej inte alls!

Malina Var är han då?

Kerstin Han bor på det gamla kasernområdet,
tillsammans med sina kamrater i Svensk ungdom.
Det är väldigt uppstyrt allihopa.

Malina Vad i helvete är Svensk ungdom?

Kerstin Det är kår för barn och unga, som partiet
instiftade. För nationalistiska ungdomar. Dom
tar hand om varandra, som bröder och systrar.
Caspar är väldigt engagerad.

Malina Hur länge har han varit det?

Kerstin Ja, sen för alltid höll jag nästan på att säga.

*Några timmar senare: morgonsol över en frusen sjö.
Caspar åker långfärdsskridsko; Malina står på
stranden.*

Caspar Isen håller.

Malina Även vid strandkanten?

Caspar Sjön är bottenfrusen.

Malina Jag är rädd för is. Det knakar så fruktansvärt.

Caspar Det är solen.

Malina Är det säkert att det är säkert?

Caspar Det är säkert.

Malina Jag har aldrig gjort det.

Caspar Åkt skridsko?

Malina Inte det heller. Jag har aldrig gått på en frusen sjö.

Caspar Det är inget konstigt, det är bara is.

Malina Jag är rädd för is. Och djupt vatten. Det är fånigt. Jag gillar inte grunt vatten heller.

Caspar Jag är ganska fånigt.

Malina Jag vet.

Malina tvekar.

Caspar Jag kommer inte att hjälpa dig.

Malina Det ska du inte behöva.

Caspar Nä, det ska jag inte.

Malina kliver ut på isen.

Caspar Se, du gick inte igenom.

Malina Det känns som om jag står på nåt som är på väg att gå itu när som helst.

Caspar Det gör det inte.

Malina Jag vet. Men det känns så.

Caspar Du är inte så tung. Ingen är så tung.

Malina Är du säker?

Caspar I går körde vi med pansarfordon på isen. Är du tyngre än en Pansarterrängbil 203?

Malina Får du köra pansarfordon?

Caspar Inte förrän jag är sexton.

Malina *(efter ett ögonblick)* Känner du igen mig?

Caspar Jag har sett bilder så klart.

Malina Jag visste inte om du skulle känna igen mig.

Caspar Du ser annorlunda ut. Du liknar inte bilderna.

Malina Men du känner igen mig?

Caspar Hur kom du in – vem släppte in dig på området?

Malina Ingen. Jag satt utanför i bilen i en timme. Sen såg jag att vakterna smög i väg för att röka.

Caspar Det är inte tillåtet att vara här.

Malina Jag förstår det.

Caspar Det är ett brott.

Malina Jag förstår det. Jag ville träffa dig. Men jag förstår om du inte vill träffa mig.

Caspar Jag kommer inte att kalla dig mamma.

Malina Det behöver du inte. Du kan kalla mig Malina, det gör alla.

Caspar Du heter ju Malin.

Malina Alla kallar mig Malina.

Caspar Inte mormor. Hon säger Malin.

Malina Alla andra.

Caspar I din sekt?

Malina Det är ingen sekt, egentligen. Det är ett samfund.

Caspar Det är en sekt. Och du heter Malin.

Malina Det gör jag. Du kan kalla mig Malin, om du vill.

Caspar Vad gör du här?

Malina Jag ville träffa dig. Jag vet att det är själviskt men jag kunde inte låta bli, jag ville så hemskt gärna. *(paus)* Vill du att jag går igen?

Caspar Varför ville du träffa mig?

Malina För att berätta en sak för dig. Får jag det? *(paus)* Jag vet hur dumt det här kommer att låta men ... men ändå, jag måste säga det. Jag tänker på dig hela tiden jag menar, hela tiden. Jag tänker inte på nåt annat. Det är jättedumt.

Caspar Jag tänkte också på en sak en sak som jag skulle vilja fråga dig.

Malina Visst. Du får fråga vad som helst.

Caspar Heaven's Gate, vet du vad det är?

Malina Vad då?

Caspar Heaven's Gate. En sekt. För länge sen. Det var en kompis som visade mig det. Det ligger fortfarande på Youtube, deras sista hälsningar. Jag tittade på det och så tänkte jag på dig. Dom hade en ledare. Han kallade sig "Do". Han hette inte det, sa han. Han bara kallades det på jorden. Men egentligen kom han från någon annanstans ifrån. Och ett rymdskepp var på väg för att hämta upp honom. Från jorden, till en annan dimension, om jag fattade rätt. Och alla dom som följde honom, dom var egentligen besättningen på det här rymdskeppet som skulle ta dom hem igen. Och deras kroppar, dom kropparna dom hade på jorden, dom var bara liksom skepp dom också. Det var inte deras riktiga kroppar. Dom var egentligen nåt annat: besättningen i ett rymdskepp. Och för att komma hem igen så var dom tvungna att ta död på kropparna som dom hade på jorden. Så Do bestämde att dom skulle ta livet av sig allihop. Do var gammal, äldre än mormor. Men dom andra, dom var mer som dig. Men dom var tvungna att ta livet av sig för att få följa med skeppet. Så dom spelade in en sista hälsning, flera av dom som skulle ta livet av sig. Jag tittade på alla. Och tänkte på dig. Och då ville jag fråga dig om du också skulle spela in en sista hälsning om dom sa åt dig att göra det?

Malina Jag har lämnat dom.

Caspar Varför då?

Malina *(efter en stund)* Det är svårt att förklara. Tror jag.

Caspar Youtube fanns inte när dom tog livet av sig. Dom där filmerna laddades upp långt senare. Av nån som var med i sekten. Som inte var där då, när dom tog livet av sig. Men som fick uppdraget att sprida filmerna. Det är nästan det konstigaste, tycker jag. Att alla andra har tagit livet av sig och sitter på bryggan i det där rymdskeppet, och själv är man kvar på jorden, och ändå så ... jag vet inte, så gör man som man är tillsagd. Varför gör man det?

Malina Jag vet inte. Ärligt.

Caspar Jag tänkte att du kanske skulle veta det.

Malina Om du undrar om jag skulle göra det, ladda upp dom där filmerna? Ja, det skulle jag nog ha gjort. Och sen skulle jag ha ångrat mig. Precis som jag ångrar varenda sak jag har gjort i hela mitt liv.

Caspar Som att du födde barn när du var sexton?

Malina Det var inte rättvist mot dig.

Caspar Varför gjorde du det då?

Malina Jag trodde det skulle förändra mitt liv. Och det gjorde det ju. Jag ville så gärna förändra mitt liv. Jag vet inte om det låter helt tokigt i dina öron.

Caspar Det låter inte tokigt.

Malina   Så på ett sätt så ångrar jag det inte alls.

Caspar   Jag ångrar det   eller hur man ska säga det. Jag kan ju inte ångra det, det var ju inte mitt val: att födas. Det bara hände mig.

Malina   Jag är ledsen. Tror jag. Fast du skulle inte ha levat då, och det tycker jag vore så ofantligt synd.

Caspar   Jag håller inte riktigt med om det. Jag tycker det hade varit skönt.

Malina   Jag förstår dig. Men det gör mig väldigt ledsen att höra att du känner så.

Caspar   Jag har nog inget mer att säga. Jag trodde det, att jag ville säga en massa saker till dig. Om jag nånsin träffade dig. Men jag har nog sagt det jag vill säga redan. Jag är klar nu. Du kan gå igen.

Malina   Om du vill så gör jag det. Jag vill bara säga att jag vill inte. Jag vill inte gå ifrån dig.

Caspar   Det stör mig lite. Att du är här. Det vore bättre om du inte var här.

Malina   Jag förstår att det vänder upp och ner på allt. Att jag plötsligt är här. Det stör, ditt liv.

Caspar   Det stör mig inte att du är här nu. Det stör mig att du inte varit här innan. Det stör mig att du har varit med i sekt som tror att allt det här inte är på riktigt, det stör mig. Att du tror att isen inte är på riktigt, samtidigt som du är rädd för att den ska brista.

Malina Jag vet inte vad jag tror längre.

Caspar Det stör mig också.

Malina Jag var inte riktigt beredd på det här heller. Att min son skulle vara med i en nationalistisk kår som kör omkring i pansarfordon.

Caspar Inte samma sak som att vara med i en sekt.

Malina Nä, jag vet inte. Men jag var inte det minsta beredd på det i alla fall.

Caspar Det är inte samma sak. Här behöver jag bara marschera med truppen och stå i givakt när dom spelar nationalsången. Jag behöver inte tro nånting, jag får mat och nånstans att sova, bara jag gör som dom säger och håller käften.

Malina Så du tror inte på det här: nationen och allt det där?

Caspar Kanske när jag var liten. Men inte nu längre.

Malina Du pratar som en vuxen.

Caspar Du pratar som ett barn.

Malina Men varför är du här?

Caspar Var ska jag annars vara? Jag kan inte vara hemma. Mormor är inte klok.

Malina Skulle du vilja vara nån annanstans?

Caspar Jag trivs. Jag tycker om sjön.

Malina Men om du kunde vara nån annanstans? Skulle du vilja det då?

Caspar Med dig?

Malina Med mig.

Caspar Nej.

Malina Jag förstår det. Jag tar inte illa upp. Men jag har en bil – och jag skulle gärna vilja åka nånstans med dig.

Caspar Hur långt tror du att du kommer med mormors bil? Polisen kommer att hitta dig.

Malina Jag har inte mormors bil. Eller jag hade den först, och körde till Rågers föräldrar. Du vet vem det är, eller hur – Råger?

Caspar Pappa. Enligt uppgift.

Malina Jag snodde hans bil. Och han kommer inte anmäla den stulen. Han undviker all kontakt med polisen, till varje pris. Ingen kommer att leta efter den.

Caspar Och pengar?

Malina Det har jag knappt.

Caspar Det verkar inte vara en så genomtänkt plan.

Malina Det är det inte. Fast jag har tänkt på den i åtta år.

Caspar Du borde haft en bättre plan vid det här laget.

Malina Det borde jag.

Caspar Men du har du inte.

Malina Jag har bara den här.

Caspar Vart vill du åka då?

Malina Jag vet inte. Vart skulle du vilja åka?

Caspar Jag har inte varit nånstans. Så jag vet inte.

Malina Vi kan åka var som helst.

Caspar Du har inga pengar.

Malina Det är ett problem.

Caspar Hur ska vi lösa det?

Malina Jag vet inte. Har du några idéer?

Caspar Några stycken.

Malina Tanken är nästan full i alla fall.

Caspar Hur långt kommer man på det?

Malina Sextio, sextiofem mil. Tror jag.

Caspar Får jag köra?

Malina Du är fjorton.

Caspar Jag kan köra.

Malina kastar bilnyckeln till Caspar.

Caspar Jag kommer inte att kalla dig mamma.

Malina Du får kalla mig precis vad du vill.

Caspar Då kallar jag dig Ida.

Malina Ida. Varför då?

Caspar Jag har alltid gillat det namnet. Och du behöver ett nytt.

Malina Vad ska jag kalla dig då?

Caspar Emil.

Malina Varför Emil?

Caspar För att Emil räddade Alfred när han fick blodförgiftning. Red genom snöstormen till doktorn i Mariannelund.

Malina Jag gillar Emil.

Caspar Och lilla Ida.